

Kapitel 1.

Uret på natbordet viste 8.12, da han vågnede ved, at telefonen ringede. Den ringede nogle gange, inden han irriteret tog røret. Gnaven mumlede han *Severinsen* og lovede at komme med det samme. Han lagde røret på og vendte sig om til sin kone.

- Skat, jeg bliver nødt til at tage af sted, hviskede han. Marie vågnede helt op. Hun blinkede træt og skævede til uret på natbordet.
- Er der ikke en anden, der kan tage over i dag?
- Nej, de har fundet liget af en ung kvinde ude i Statskoven og kræver min ekspertise, beklager, skat.
- Det har de gjort i de efterhånden treogtredive år, vi har kendt hinanden, sukkede Marie.
- Sådan er det desværre at være gift med en kriminalkommissær.

Marie kørte let fingrene gennem hans røde hår. Hun mindedes alt for tydeligt, hvor mange sammenkomster hun havde været alene af sted til på grund af hans arbejdstider. Efter forfremmelsen til kommissær for tolv år siden var det blevet værre, ikke med de skiftende arbejdstider, det var blevet bedre, men med det meget arbejde. Det var alt sammen noget, hun havde lært at affinde sig med, men det havde været svært i begyndelsen af deres forhold.

Hun smilede. - Det bliver ellers ikke sjovt at være på stationen med dig i dag. Du må have en frygtelig gang tømmermænd fra i går.

- Nå, så slemt var det vel heller ikke, svarede han og

rejste sig.

Da han kom helt op at sidde, kunne han godt mærke, Marie nok havde ret. Han skulle ikke have haft de sidste fem-seks stykker i går, men hvad fanden, de havde været til bryllup, og så fik de fleste vel altid lidt i overkanten. Han gjorde i hvert fald. Det var jo heller ikke fordi, han ligefrem havde planlagt at begynde dagen lidt over otte med en skovtur.

Han fik hurtigt tøj på og bandede højlydt, da han knaldede en tå i dørtrinnet på vej ud af soveværelset. Ude i gangen fik han fumlet jakke og sko på for til sidst at stikke hovedet ind i soveværelset:

- Jeg ringer.

- Det er i orden, min skat, svarede Marie fra sengen.

Hun havde sat sig op, og hendes sorte lokker, som hun med tiden var blevet nødt til at farve, stod om hovedet på hende.

Hvem fanden i helvede er også i skoven på det her ukristelige tidspunkt? Han drejede nøglen i tændingen. Inden han bakkede ud på vejen, kiggede han på sit ur og vrængede ansigt. Tidspunkt og tømmermænd havde ikke ligefrem gjort hans iltre sind mildere. Det eneste positive, ved at det var en højhellig søndag morgen, var, at han kunne klare turen på cirka ti minutter i stedet for de femten, det plejede at tage for den strækning, når der var mange biler på gaden.

På vejen mærkede han den velkendte spænding med en vis portion uro stige i kroppen. *Hvad var det denne gang? Var det noget, de hurtigt kunne opklare, eller var det en af de sager, de skulle bruge flere måneder på?* Han var udmærket klar over, at hans uro skyldtes

frygten for, at det skulle være en sag, de aldrig ville opklare, selv om faktum var, at det var mere og mere sjældent. I takt med, at teknikerne blev dygtigere og dygtigere og kunne give dem flere spor, steg deres opklaringsprocent også. Ikke som da han var startet ved politiet, hvor de af og til måtte henlægge en sag, fordi der hverken var motiv eller spor at gå efter.

Hans tanker blev afbrudt, da han kom til skoven. Orienteringsevnen havde aldrig været for god. Det var en af de små svagheder, han kendte alt for godt, også selvom han havde svært ved at indrømme det over for andre. Efter at være kørt forkert nogle gange fandt han endelig stedet. Han havde flere gange været ved at køre fast i den megen sne, der var faldet dagen i forvejen, men nu var han fremme. Træt og godt arrig.

Det myldrede med teknikere, kriminalpoliti og nogle uniformerede betjente, der var ved at afspærre området. Han fik øje på en lille flok journalister, der prøvede at komme tættere på, men blev holdt tilbage af et par betjente.

Fandens også, tænkte han, da han så dem. Det er sgu efterhånden lige meget, hvor vi er, så flokkes de om os som fluer om et stykke råddent kød.

Han steg ud af bilen. Det var lige så koldt, som han anede, det ville være i det snedækkede område.

- Uh, fnøs han og fik øje på Bach, der var på vej for at tage imod ham.

- Nå! Så kunne du også være her, smilede Bach, der udmærket var klar over, at han havde været til bryllup og dermed også havde tømmereænd.

- Det er sgu da også et helvedes stort område. Jeg har nok rakkert rundt her den sidste halve time. Og så i den kulde.
- Det er ellers lige ned ad den vej, når du kommer ind og så lige til højre her, begyndte Bach at forklare, mens han pegede mod vejen.
- Nå, så det er det. Jeg kom sgu da også ind fra den anden side af skoven. Hvilken vejvisning vil du så give?

Bach spekulerede lidt over, hvordan Severinsen kunne være kommet fra den anden side, hvis han var kommet hjemmefra, inden han igen begyndte at forklare. Men han gav hurtigt op, da han kunne se, Severinsen blev mere rød i hovedet, end han sædvanligvis var og spurgte i stedet: - Vil du se hende?

Den røde farve skiftede til hvid, hvilket betød, at eksplosionspunktet var nået.

- Du tror for fanden ikke, jeg er kørt helt herud bare for at stå og småsnakke med dig?! Hvor er hun så?
- Uden at afvente svar, hastede han mod teknikerne med Bach i hælene.

- Kan jeg gå frit rundt, spurgte han arrigt, da han kom derhen.

- Ja. Vi *har* afsøgt rundt om hende, svarede en ung kvinde, der sad på hug ved liget.

Han gik nærmere og kneb øjnene en anelse sammen.

- Jeg vil gerne tale med Willumsen!

- Det kan du ikke komme til, svarede den unge kvinde, idet hun rejste sig. - I dag må du nøjes med mig. Jeg hedder Ulla Storm.

Hun tog handsken af og rakte hånden frem mod ham.

Han så lidt på den og derefter på Bach, der stod og kiggede ned i jorden.

- Nu må I fandeme holde op! Her står vi søndag morgen i højeste beredskab, og så sender de sgu en tøs, der er yngre end min datter!

- Jeg ved ikke, hvor gammel din datter er, eller hvad hun laver. Jeg er uddannet retslæge, og derfor har de sendt mig, afbrød Ulla.

Bach tog ham i armen. - Du skal se, i morgen kommer Willumsen igen.

- Det kan godt være, men sagen er min!

Ulla rettede sig helt op for at markere, at de ikke skulle stå og snakke uden om hende.

Han så vredt på hende.

- Så lad os høre, om din fine udannelse har bidt på dig. Jeg lytter.

Ulla var allerede ved at være træt af ham, men bed det i sig. Hun *havde* hørt de rygter, der gik, og ud fra dem vidste hun, det ville være uklogt at lægge sig ud med ham.

- Som du kan se, er det et ret brutalt mord, sagde hun tonløst.

Han kiggede ned på den nøgne, unge kvinde. *Først i tyverne*. Hun lå i en grotesk stilling med den ene arm og det ene ben ud fra kroppen, som om hun skødesløst var smidt på stedet. Han betragtede det lange, næsten sorte hår, der bølgede ud over sneen og stod i stærk kontrast til det mælkehvide, livløse legeme.

Ullas stemme trængte igennem hans bevidsthed.

- Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt hun er død af de dybe stiksår, hun har der ...

Hun pegede på brystet, hvor der var tre stiksår, placeret

så de tilsammen lignede en trekant, - eller om hun er blevet kvalt med den ståltråd, hun har om halsen.

- Vi kan jo altid vente med at få svaret, til du har noget mere erfaring i branchen, svarede han og himlede med øjnene.

- Nu stopper du vist! rasede hun uden omtanke for følgerne, men hun gjorde ikke sætningen færdig, for i mellemtiden havde han vendt sin opmærksomhed mod et sår, liget havde rundt om navlen. Tættere på kunne han se en ring af små sår, der lignede brandsår.

- Ja, jeg gætter på, det der stammer fra en cigaret, sagde Ulla hurtigt.

- Ja, og så er vi tilbage ved dødsårsagen.

Han så udspekuleret på hende.

- Jeg har jo lige sagt, du må vente, til jeg har obduceret hende.

- Åh, var det det, du sagde. Men lad os lige gennemgå det alligevel.

Han trådte et skridt tilbage, mens han med et vurderende blik studerede liget.

- Hun har et stykke ståltråd rundt om halsen. Har hun punktførmede blødninger i øjnene?

- Ja, men der er jo også stiksårene, som ville være dræbende.

Ulla så nervøst på ham.

- Det kunne de måske meget vel være, men der er ingen afværgesår på hænderne.

Ulla skulle til at sige noget, men han holdt hurtigt hånden op for at stoppe hende: - Du behøver ikke fortælle mig, at hun har været bundet. Jeg *har* set mærkerne. Hvad med tungebenet, er det intakt?

- Det er svært at afgøre før obduktionen.

- Hmm, hvad så med drabstidspunktet?

- Indtil videre vil jeg sige mellem 11-18 i går, men du kan få det mere præcis, når jeg har obduceret hende. Derudover, fortsatte hun med genvundet ro, - ligner det i allerhøjeste grad et seksualmord. Der er tydelige tegn på voldtægt. Vi også fundet nogle røde fibre her.

Hun pegede på ståltråden, der strammede om kvindens hals.

- De kan stamme fra et tæppe eller et stykke tøj, men det ved vi, når vi har analyseret dem. Jeg går stærkt ud fra, at drabet er sket et andet sted, og hun er så anbragt her bagefter. Det er sket inden, det begyndte at sne eller i hvert fald et stykke tid før, det stoppede igen. For der var ingen fodspor, og der var en del nyfalden sne på liget. Faktisk så meget, at det var dækket 90 procent

- Ja, så er det vel også umuligt at få dækaftryk, sagde han tankefuld.

- Desværre, ja.

- Hvad med hendes alder?

Han måtte indrømme, at han havde fået sværere ved at vurdere unge menneskers alder i takt med, at han selv var blevet ældre.

Ulla tænkte sig om et øjeblik, inden hun svarede.

- Umiddelbart vil jeg sige først i tyverne.

Han vendte sig mod Bach. - Har vi en efterlysning på hende?

- Der er ingen efterlyste med hendes signalement.

- Ja, det gør jo kun sagen mere kompliceret. Nå, men vi skal have afhørt alle, der bor her i skoven og på dens indfaldsveje.

- Jeg sætter alle mand på med det samme, skyndte Bach sig at sige og gik op mod bilen, men vendte sig så

igen. - For resten, hvad med ham, der fandt hende, vil du snakke med ham?

- Det må jeg hellere.

- Han står derovre, sagde Bach og pegede på en løber, der stod med sin hund et stykke væk.

- Det er i orden, jeg går derover om et øjeblik.

Pludselig lyste han op og så ivrigt på Ulla.

- Hvor lang tid tror du, han har været om det der?

Han nikkede ned mod liget.

- Åh, det ved jeg ikke. I hvert fald nogle timer, minimum to tre stykker og så transport bagefter, svarede hun.

- Så må vi håbe, efterlysningen snart kommer ind.

Han rettede nu sin opmærksomhed mod løberen, der virkede nervøs. Han gik med hastige skridt over mod ham og præsenterede sig.

- Kan du fortælle mig, hvordan du fandt hende?

Manden blev synligt mere nervøs over hans tilstedeværelse, der var kommet som et lyn fra en klar himmel.

- Jo, ser du, begyndte han, mens han fumlede med hundesnoren, som han krampagtigt knugede i hånden.

- Jeg løber altid en tur med hunden hver lørdag eller søndag morgen. Det var faktisk Kingo, der fandt hende.

- Hvornår var det?

- Omkring halv otte. Jeg ringede med det samme!

- Lagde du mærke til noget så som personer eller andet?

- Nej, jeg har slet ikke set nogen i skoven i dag. Jeg har fortalt det hele til ham, der lige kørte.

- Har du nogen form for kendskab til kvinden?

Løberen rystede ivrigt på hovedet. - Jeg har aldrig set hende før.

- Og det kan du sige med sikkerhed efter at have set

cirka ti procent af hende?

Han virrede lidt med hovedet, inden han fik fremstammet et utydeligt *ja*.

Han kunne ikke forestille sig, at morderen selv ville ringe om fundet af kvinden og syntes efterhånden, det var ved at være meget koldt, så han valgte at afslutte. Han kunne nok heller ikke få meget mere ud af manden på nuværende tidspunkt.

- Har vi fået dit navn og din adresse, så vi kan finde frem til dig igen?

Løberen nikkede.

- Og det kan du godt være sikker på, vi gør, men foreløbig vil jeg sige mange tak for hjælpen.

Han gik tilbage til Ulla, som sammen med sin kollega var begyndt at pakke sammen.

- Nå, I er ved at være færdige. Skal vi så ikke aftale, at du ringer til mig, når du kan fortælle noget mere. Så kommer jeg over til dig.

Han gik et skridt nærmere. - Hvis Willumsen havde været her, ville han øjeblikkelig kunne fortælle mig, om de stiksår var dødsårsagen. Jeg selv gætter på, hun er blevet kvalt.

Ulla så på ham med lynende øjne.

- Men jeg er selvfølgelig ikke af den fine race, som kan kalde sig retslæge.

Uden at sige mere stak han næsen i sky og gik fløjtende op mod bilen.

- Han er bare *så* strid, sagde Ulla til kollegaen, der kun kunne give hende ret.